

Poslední cesta Pind'i

Již při přípravě na STK v roce 2014 mně bylo jasné, že vůz Peugeot 106, námi familiárně přezdívaný „Pind'a“, se blíží k cíli své životní poutě. Vzhledem k tomu, že v té době Hanka s Petrem stavěli nový dům, bylo nutné projít technickou prohlídkou, aby do roku 2016 ještě odvozil spoustu harampádí či stavebního materiálu. Na rámu vozu pod motorem jsem umně zakryl prorezlou díru – do díry jsem nacpal igelitový pytlík, zakryl dvousložkovým tmelem a celé to přestříkal Resistin Carem. Což o to, vidět to nebylo, ale nosnost rámu se tím nijak pronikavě nezvýšila. Od té doby jsem jezdil přes díry opatrně, aby mně v nich neupadl motor. Do vozu rovněž velmi zatékalo. Snažil jsem se přetěšňovat, co se dalo, k žádnému dlouhodobějšímu výsledku to však nevedlo. Ve voze bylo trvale vlhko, podlaha pod spolujezdcem trpěla, ale hlavně se ve voze šířil smrad, jak to tam hnilo a plesnivělo. Holt na STK musím jet, když bude sucho.

Na STK to nedopadlo úplně nejhůř, sice mě vyhodili kvůli volnému čepu na předním pravém rameni a kvůli volnému uložení pravého zadního tlumiče, to jsem však obratem odstranil. Koupil jsem nové rameno, které jsem vyměnil a uložení tlumiče jsem opravil rovněž svépomocí za použití silentbloku z vozu Trabant 601. Na druhý pokus tedy STK dopadla O.K.

Celou dobu v průběhu let 2015 – 2016 Pind'a sloužil věrně, odvozil neuvěřitelné množství materiálu a já se jen bál, až se přiblíží termín 6.11.2016, kdy měl jít Pind'a opět na STK. Vzhledem k tomu, že se ke stávajícím problémům přidal zkorodovaný zadní tlumič výfuku, který jsem sice ještě koupil, problém ale byl, že byla zkorodovaná i přívodní trubka do tlumiče. To jsem vyřešil zabandážováním trubky a modlil se, aby to neupadlo. Uvědomoval jsem si, že se jim na STK nebudou rovněž líbit kotouče předních brzd. Opravovat jsem to ale už nechtěl, neboť náklady spojené s těmito opravami by výrazně převýšily hodnotu celého vozu. Bylo mi tedy jasné, že naše společné soužití s Pind'ou bude trvat pouze do 6.11.2016.

Koncem října 2016 jsem domluvil ve firmě zabývající se ekologickou likvidací automobilů v Dolních Břežanech návštěvu na pátek 4.11.2016, kdy jsem ještě mohl (resp. Pind'a) jet po vlastní ose. Požádal jsem Jirku Kliku, zda by nechtěl jet se mnou, hlavně proto, abych se z Dolních Břežan dostal zpět domů.

V pátek 4.11.2016 byl nádherný den. Šel jsem z práce dřív, jelikož jsem se stejně nemohl v práci na nic pořádně soustředit. Jirka už na mě čekal. Nastartoval jsem Pind'u a vyrazil s ním a s Jirkou za zády směrem k Dolním Břežanům. Když jsem najel do zatáčkovité pasáže mezi Zbraslaví a Dolními Břežany, šlápl jsem na plyn a spolu s Pind'ou jsme si tu sérii zatáček pořádně vychutnali. Jirka zůstal někde vzadu.

Po pár šťastných minutách mě však přivítala tabule s nápisem „Dolní Břežany“ a já předpisovou padesátkou dorazil do uvedené firmy. Počkal jsem na Jiříka a vjeli jsme dovnitř. Tam už to šlo jak na drátku, muž na place nás poslal do kanceláře, kde mně velmi ochotná paní vyplnila žádost o likvidaci vozu a zároveň žádost o vyřazení z evidence motorových vozidel. Jiřík mezi tím odmontoval obě registrační značky a pár drobností, které by se mohly hodit. Rovněž jsme vyndali z auta baterku, která byla zánovní, a místo ní dali do vozu baterii nefunkční. Následně jsem ještě odevzdal paní do kanceláře klíčky od vozu (druhé jsem si nechal na památku).

Pak už mě jen Jiřík naposledy vyfotil s Pind'ou a já se zvlhlýma očima nastoupil k Jiříkovi do auta a požádal ho, aby urychleně odjel z tohoto místa pryč.

Ještě dnes, kdy píšu tuto povídku, po více než půl roce od této události, mám v očích slzy a sevřené hrdlo. Prostě byl to člen rodiny a já mu přeji, ať je mu v tom automobilovém nebi dobře.

Posledních pár vět bych věnoval samotnému Pind'ovi:

Milý Pind'o,

Vím, že jsi neměl lehký život. Nejdřív Tě vlastnila ženská, která Tě používala hlavně pro nákupy v místním supermarketu. Při těch cestách ses ani pořádně neprohřál. Pak si Tě koupil mladý blázen Swen, který přecenil své řidičské umění a pořádně Ti naboural fasádu. Následně jsi se dostal do Čech. Chlap, který Tě koupil a opravil, udělal vše jen s nezbytnými náklady, aby na prodeji co nejvíce vydělal. No a v roce 2003 ses dostal ke mně. Já se sice snažil napravit nedostatky, které spáchali jiní, dát Ti perfektní údržbu, ale ani u nás jsi neměl na růžích ustláno. Jenda, Hanka i Helena se na Tobě (a hlavně díky Tobě) naučili řídit.

Celou dobu jsi stál před garáží, vždy připravený posloužit, když se mi nechtělo vytahovat z garáže do nečasu Nissana nebo, když bylo potřeba odvézt objemný náklad. Vždyť jen naši Hanku jsi přestěhoval celkem třikrát.

Nikdy jsi mě nenechal na holičkách, vždy jsme spolu dojeli do cíle. Chtěl bych Ti za to, cos udělal pro mě a celou naši rodinu, poděkovat a slíbit, že na Tebe nikdy nezapomenu.

Tvůj Honza